

Grub paaffjønede ude i Nordsjælland. Rigtignof hørte vi til Syvende og Sidst, at det ærede Medlem kom til det Resultat, at naar Alt kom til Alt, saa vilde denne Foranstaltning, Tilveiebringelsen af et Fial i Esrom i Stedet for den tidligere Amtstue, kun bevirke en yderligere Forøgelse af Arbeidet. Sa, det er fuldkommen sandt, og naar man i fremtidige Dage sukker under det store Arbeide, som derved til ingen Nytte bliver læstet paa Skuldrene af Folk, der have Nok at gjøre endda, saa skal det erindres, at dette skylbes det ærede Medlems patriotiske Bestræbelser, at det Resultat er fremkommet. Thi efter at hele denne Tvist er reist, er det blevet nødvendigt at finde en Afgjørelse af den, og den Afgjørelse, der nu ligger for, er, som der er sagt af den ærede Ridsfører og erkjendt af den høitærede Finantsminister, af den Bestaffenhed, at, skjøndt den i og for sig ikke giver en absolut tilfredsstillende Løsning, saa er den dog en for begge Sider antagelig Overenskomst angaaende et Lovstykke, som det maa være i alle Parters Interesse nu at bringe ud af Verden. Det er ogsaa kun denne Omstændighed, der gjør, at jeg for mit Vedkommende har kunnet medvirke til, at dette Resultat er fremkommet; thi skulde Sagen tages i sin rene skære Almindelighed, er det i det Mindste min Overbevisning, at man tjener baade Statens og Egnens Interesser ubetinget bedst ved i Frederiksborg Amt at beholde 2 Amtstuer. Seg ønsker at gjøre denne Bemærkning, fordi vi jo, som det ærede Medlem mindebe om, staa ikke langt fra en Revision af den tidligere Lov om Amtsforvalternes Lønning, og fordi jeg har den Tro, at den Anskuelse mere og mere gjr sig gjældende i Landet og blandt Befolkningen, at det er en uheldig Tanke, der ved en Lov vel ikke er slaaet fast, men dog stillet op som Noget, der ved hver enkelt Embedsleddighed skal tages under Overveielse, nemlig at der i hvert Amt kun skal være een Amtstue. Seg tror, at Erfaringen praktisk lærer, at det ikke er i Befolkningens Interesse, at en saadan Sammensmeltning af Amtstuer til at omfatte et helt Amt foregaar, og at Staten og Borgerne ere bedre tjente med, selv om det skulde koste noget Mere, at Amtstuekedfene vare af noget mindre Udstrækning. Medens Amternes Grændser, som jo traditionelt ere slaaede fast, i det Hele taget synes at være ret hensigtsmæssige for de administrative Functioner, idet Afstanden ikke er større, end at det med Lethed lader sig gjøre, at den overordnede Autoritet gjør sin Indflydelse gjældende rundt omkring, og idet overhovedet indenfor Amtets Grændser de naturlige og lokale Forhold ere af en vis ensartet Bestaffenhed, medens, siger jeg, saaledes Amtsinddelingen i administrativ Henseende kan siges at være ret hensigtsmæssig og i alt Fald er slaaet fast ved Traditionen, saa at man ikke sporer Ulemper deraf, er Amtsinddelingen i fiskal Henseende slet ikke hensigtsmæssig. Seg veed egentlig ikke, hvorfor Amtstuerne overhovedet ere

blevne kaldte Amtstuer og derved bragte ind med i Begrebet om Amtet; thi Skatteopkrævning har i Virkeligheden Intet med Amtsinddelingen at gjøre, og de af Amtsforvalternes Functioner, som bestaa i at besøge Amtsskatteopkrævningen, kunne altsaa lige saa godt lade sig foretage, selv om Amtstuekedfene ikke sadt sammen med Amtets Grændser. Skatteopkrævning, — det vilde i Grunden være et meget bedre Navn at give disse Anstalter: at kalde dem Skatteopkrævningskontorer end at kalde dem Amtstuer — vilde blive langt hensigtsmæssigere inddelt uafhængig af Amtterne; men dette er et Spørgsmaal, der her kun leilighedsvis kan berøres; det vil komme frem i sin større, virkelige Skikkelse, naar hele Revisionen af Loven skal foregaa. Seg ønsker kun at udtale som min Anskuelse, at den Fremgangsmaade, man hidtil har fulgt, at samle saa store Kredse som muligt ind under Amtstuerne, ingenlunde er i Befolkningens Interesse, men tuertimod praktisk viser sig forbunden med meget store Ulemper for Befolkningen, og at man vil komme til, for at raade Bod paa disse Ulemper, at finde en anden Inddeling, hvorved det da vilde være mig kjært, om man lod hele Tanken om Amtet blive horte; thi den har i Virkeligheden Intet med denne Sag at bestille. — Endnu kun en lille Bemærkning; det er den, at, naar Udvalget, og altsaa ogsaa jeg som Medlem af Udvalget, har ment at kunne gaa ud fra en høiere Ansættelse af Jordens Værdi end den, som den ærede Finantsminister, hvis Erfaring paa dette Omraade vi saa villig anerkjende, har anset for den rette, har dette jo sin naturlige Forklaring i den Omstændighed, at den Indtægt, som Udvalget har ment at kunne gaa ud fra, er slaaet fast for dette Aar ved den nuværende Forpagtningsafgift. Den er mulig for høi, og det kan være, at den ikke kan holde sig i Længden, men i alt Fald laa der jo et Datum, som man ikke kunde lade være at tillægge en vis Vægt, og under den Kompensation, der er foregaaet af Dnster og Anskuelser fra forskjellige Sider, fik altsaa ogsaa dette Moment sin Vægt, saa at vi ikke helt savne Undskyldning, hvis vi paa dette Punkt ere komne til en Ansættelse, som den ærede Minister ikke kan billige.

L. Larsen: Som det høie Thing vil vide, har denne Sag angaaende Kronborg Amtstue været Gjenstand for Forhandling adskillige Gange, og det turde muligvis jo tænkes, at disse Forhandlinger nu i en vis Henseende ere deres Afslutning nær. Seg vil tillade mig at anfille nogle Betragtninger om Forholdene paa Stedet, og navnlig fra mit Synspunkt søge at gjøre gjældende, at den Ordning, der tilsigtes, just ikke i alt Fald med Rette behøver den Kritik, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) tillod sig at anfille. Seg skal nu lade det staa hen, hvorvidt selve Forslaget kommer til